

Mikaela Bley

Kwaad licht

A.W. Bruna Uitgevers

Voor Dag – jij bent de enige die ik hoor in het geruis

Dinsdag 2 december

Louise 1.37 uur

Louise Bohman lag in haar bed in de donkere kamer voor zich uit te staren. Hoewel de gordijnen goed dichtzaten, voelden de ramen bedreigend aan.

Ze was al bijna twee dagen niet buiten geweest. Ze was gewoon niet in staat de werkelijkheid daarbuiten onder ogen te zien. De angst voor wat er over haar gezegd zou worden verlamde haar zowat. Ze wist dat de volgende klap overal vandaan kon komen: de kranten, de tv, haar mobiel, de computer, de brievenbus.

Alleen, wat zouden ze nog over haar kunnen zeggen dat niet al gezegd was?

Anders was dood. Het feit dat hij er niet meer was, was al moeilijk genoeg om te bevatten.

Je was of schuldig, of niet schuldig. Als advocaat wist ze dat de waarheid niet altijd zo eenvoudig was. En ze kon vast van veel dingen worden beschuldigd, maar had zij, zoals werd beweerd, Anders echt zo gepusht dat hij niet meer had willen leven?

De beschuldigingen en aantijgingen van de laatste dagen waren zo absurd dat ze niet meer wist wat ze erop moest antwoorden. Ontkennen? Ja natuurlijk, dat had ze ook gedaan. En waar had dat toe geleid? Nieuwe beschuldigingen.

Ze probeerde in gedachten te houden dat niet de politie en de rechtsstaat het op haar voorzien hadden, maar dat de media een zondebok nodig hadden, en dat haar politieke tegenstanders hun kans schoon zagen om haar kapot te maken.

Ze draaide zich om naar Rolf, die met zijn rug naar haar toe vrijwel onbeweeglijk naast haar in bed lag. Het dekbed was van hem afgegleden tot even boven zijn heupen en ze zag aan zijn naakte rug hoe hij ademde, langzaam en ritmisch. Ze streek voorzichtig met haar hand over zijn arm en kroop dichtert tegen hem aan.

Het was allemaal begonnen lang voordat Anders zich van het leven beroofd had. Ze had het hele najaar in de media gefigureerd, en zelden in positieve bewoordingen, hoewel alles wat ze gezegd en gedaan had in het belang van het volk was geweest. De kranten vonden het heerlijk om haar te bekritisseren, te karikaturiseren, haar spitse neus te accentueren. En wat er over haar geschreven was, was vaak zo overtuigend dat ze het zelf bijna zou geloven. Was ze echt zo gemeen, lelijk en gevaarlijk als er beweerd werd?

Ze lag maar te woelen in bed, was zo in gedachten verzonken dat het even duurde voor ze zich realiseerde dat ze iets hoorde. Het klonk alsof er iemand binnen was.

Ze hield haar adem in, in afwachting van het gepiep van de deur of het gekraak van een van de vloerplanken.

Ze ging langzaam rechtop zitten. Zonder Rolf wakker te maken sloop ze naar de zitkamer, drukte zich tegen de muur en luisterde, voordat ze voorzichtig de hal in keek. Maar die was leeg.

Bedachtzaam duwde ze de kruk van de buitendeur omlaag en constateerde dat de deur op slot zat. Ze keek door het spionnetje naar buiten, maar het was donker in het trappenhuis.

Toen hoorde ze gekraak achter zich.

Het duurde een paar tellen voordat tot haar doordrong dat het geluid uit het gastentoilet in de binnenhal kwam.

Ze bewoog zich zachtjes die kant op en hoorde gesnik daarbinnen.

‘Ben jij dat, Nora?’ fluisterde ze, en ze klopte voorzichtig op de deur. ‘Wil je even opendoen, meisje?’

Het gastentoilet. Daar verstopte Nora zich altijd toen ze klein was en bang was voor monsters. Daar had ze haar dochttertje soms in elkaar gedoken naast de toiletpot aange troffen.

Alleen gaf ze nu geen antwoord. Louise hoorde uitsluitend gesnik en haar angst ging over in een ander soort ongerustheid.

‘Lieverd, wil je de deur even openmaken?’ vroeg ze. ‘Doe eens open.’ Ze dwong zichzelf rustig te blijven, maar haar handen beefden en eigenlijk wilde ze alleen maar schreeuwen.

‘Ik kan nooit meer naar school, snap je dat dan niet?’ klonk opeens Nora’s stem.

‘Natuurlijk wel, Nora. Doe alsjeblieft open, dan kunnen we praten.’

Hun kleine Nora, die altijd zo sterk was.

‘Het is allemaal jouw schuld, mama! Niemand wil meer met mij omgaan.’

Louise voelde het branden achter haar oogleden. Ze kneep haar ogen stijf dicht. Ze wist dat het haar schuld was. Dat haar dochttertje het vanwege háár werk zwaar te verduren had.

Ze had eerder die dag een telefoontje gekregen van Nora’s rector, die vertelde dat enkele klasgenootjes van Nora haar gepest hadden om wat er de laatste dagen over haar moeder geschreven was. De rector had Louise uiteindelijk gevraagd Nora thuis te houden tot de ergste storm was gaan liggen.

Dat was een belediging. Wanneer zou deze hetze over zijn, wanneer zou de rust weerkeren? Zou er überhaupt ooit een eind aan komen? Louise was woest geworden. Waarom moesten de slachtoffers altijd zwichten, waarom moesten zij buigen? Ze had zich uiteindelijk niet kunnen inhouden: ‘Waarom vraagt u die pestkoppen niet thuis te blijven tot de ergste storm is gaan liggen?’

Daar had de rector natuurlijk geen goed antwoord op gehad, maar het gesprek zou de situatie van Nora op school niet bepaald vereenvoudigen.

‘Ze zeggen dat je een monster bent,’ ging Nora vanuit het toilet verder. ‘Dat je walgelijk bent en achterlijk, een feministische bitch. Dat je een moordenaar bent!’

‘Nora, alsjeblieft, doe de deur open.’

Het werd weer stil op het toilet.

Wat moest ze beginnen? Louise was niet gewend zich zo hopeloos te voelen, maar ze moest zich vermannen en sterk zijn. Het hoofd koel houden, in elk geval omwille van haar veertienjarige dochter.

‘Wil je een kopje thee, lieverd?’

Nora zei nog steeds niets.

‘Ik ga water opzetten.’ Louise liep naar de keuken en vulde de waterkoker. Eigenlijk wilde ze iets sterkers inschenken en een angstremmer nemen, maar ze moest proberen dat te weerstaan. Ze moest helder kunnen denken.

Ze had net beschuitjes en marmelade gepakt toen ze de plof in de hal hoorde.

Ze sloop erheen en bracht haar oog weer naar het spionnetje in de voordeur, maar het was nog steeds te donker in het trappenhuis om wat te kunnen zien. Op dat moment hoorde ze de deur van het toilet achter haar opengaan.

‘Nora, ben jij dat?’

Toen ze zich omdraaide stond de deur open. Nora moest naar haar kamer zijn teruggeslopen.

Vervolgens keek Louise omlaag naar de deurmat. Daar lag een enveloppe. Op de voorkant stond GEFELICITEERD MET JE NAAMDAG, gevolgd door een hartje. Het was twee december, dacht ze. Beata.

Er was niemand die wist dat ze Beata heette, die naam had ze niet meer gebruikt sinds haar moeder jaren geleden was overleden.

Ze scheurde de enveloppe snel open, haalde de brief eruit en las de tekst.

Anders is vermoord. Daar kom jij niet zomaar mee weg!

Ellen 17.10 uur

De wind kreeg vat op haar witte nepbontjas en Ellen hield hem bij de kraag bijeen terwijl ze door de sneeuw over de Birger Jarlsgatan ploegde.

Het had nu al drie dagen aan één stuk door gesneeuwd en Stockholm lag onder een witte deken. Ze moest over meerdere sneeuwwallen klauteren om vooruit te komen.

Overall waren mensen, waar ze maar keek, en ze voelde zich gadeslagen, alsof iemand haar juist op dit moment in de gaten hield. Alleen, toen ze in de mensenmassa om zich heen keek, was er niemand die haar blik ontmoette. Niemand die haar in focus had. In plaats daarvan zag ze zichzelf langsflitsen in de etalages en wendde ze snel haar hoofd af.

Zoals altijd, in een poging haar eigen gedachten te overstemmen, zette ze het volume op maximaal en liet ze Justin Biebers ‘Mistletoe’ door haar oortjes schallen. *It's the most beautiful time of the year.*

Ellen stak het Stureplan over, passeerde de dunbegroeide en asymmetrische kerstboom midden op het plein en stapte de warmte van restaurant Brillo binnen. Zo gauw ze binnen was, besloeg haar bril. Ze stopte hem in haar zak en besloot te doen of ze alles prima kon zien. Dat slechte zicht was aan het eind van de zomer opeens gekomen. Van de stress, zoals de artsen hadden beweerd.

Ze knikte naar de ober en gebaarde in de richting van de eetzaal dat ze haar gezelschap zelf wel kon vinden, en laveerde vervolgens tussen de tafels door.

Rustig maar, ontspan, het zijn verdomme je vrienden, probeerde ze zichzelf te overtuigen terwijl ze een paar keer diep ademhaalde en breeduit grijnsde toen ze naar het gezelschap van vijf personen zwaaide dat aan een tafeltje helemaal achterin zat.

Het waren Mickan en Fia, die ze had leren kennen toen ze op de middelbare school zat op internaat Lundberg, en Nils, Hugo en William, die ze al heel lang niet gezien had.

‘Hé, lekker ding. Eindelijk! Kom hier zitten,’ riep Hugo, en hij gebaarde naar de lege plaats naast zich. ‘Dat is lang geleden,’ zei hij, en hij trok de stoel naar achteren. ‘We zien je natuurlijk op tv, maar het is al een hele tijd terug dat we je een knuffel konden geven. Hoe gaat het?’

‘Prima, dank je,’ zei ze wat overrompeld terwijl ze ging zitten. ‘En jij?’

‘Ach, ik ben tegenwoordig best succesvol, dus ik mag niet mopperen. Misschien kun je eens een reportage maken over mijn populaire winkel,’ zei hij, maar vervolgens ging hij op gedemptere toon verder, ‘die ik vermoedelijk na kerst moet sluiten omdat ik niet één paar Engelse herenschoenen verkoop. Ik moet alleen eerst iets anders vinden, zodat het lijkt of ik ga sluiten voor iets beters...’

‘... en niet omdat je flopt als zakenman,’ voegde Nils eraan toe, die naast Hugo zat.

‘Hoi, Ellen,’ zei hij daarna tegen haar.

‘En dat zeg jij,’ zei Hugo, en hij gaf Nils een liefkozend tikje, ‘de zaken zouden beter gaan als mensen zoals jij hun schoenen gewoon betaalden in plaats van parasiteerden.’

Hij wendde zich weer tot Ellen: ‘Maar zeg, moet jij niet een paar schoenen voor je vader kopen voor kerst?’

‘Zeker weten,’ zei ze, en ze begroette ondertussen Fia en Mickan, die in een gesprek gewikkeld leken.

‘Jij wilt vast eerst champagne, of een cocktail,’ ging hij verder, afwisselend lachend en hoestend. Ellen nam aan dat hij

het er nog steeds goed van nam op het gebied van roken en drinken.

Ze was eigenlijk van plan geweest vanavond niet te drinken, om de nieuwe richtlijnen in haar leven te volgen. De angst – waar ze van af wilde komen, dat was althans het doel – werd vaak onmenselijker als ze wakker werd na een avond met veel te veel wijn. Aan de andere kant voelde ze dat ze toch ook wat nodig had om deze avond aan te kunnen.

Hugo pakte de fles en regelde snel een glas, dat Ellen in één teug leegdrank. Hij staaarde haar aan, maar was wel zo verstandig om er niets van te zeggen en vulde het glas op-nieuw.

Haar vrienden zaten er al een tijdje en Ellen deed haar best om ze in te halen, op te gaan in het gezelschap en te luisteren naar alle oude herinneringen, roddels over andere vrienden en bekenden, en waar iedereen heen zou gaan met kerst. Ze probeerde zich betrokken te voelen, maar had moeite veel belangstelling op te brengen. Ze was daarentegen gefascineerd door de ongecompliceerde dingen waar ze zich druk om maakten en voelde een steek van jaloezie voor hun ogenschijnlijk zorgeloze leventjes.

‘Had jij altijd al van dat lange haar?’ vroeg Hugo plotseling, en hij legde zijn arm op haar rugleuning.

‘Ja. Altijd.’

‘Ben je met lang haar geboren?’

Ze grinnikte om de banale beschouwing en zijn gebrek aan andere gespreksstof.

‘Zoiets.’

‘En je werkt als misdaadverslaggever bij tv4, dat weet ik, maar ben je nog steeds single?’

‘Ja.’

‘Ik ook. Alleen nu ben ik er klaar voor om iemand tegen te komen. Volgend jaar, dan komt ze, dat weet ik. Maar tot nu toe zijn het William en ik, en jij dan.’ Hij lachte.

Ellen gluurde naar William, die zwijgend aan het pielen was op zijn telefoon. Van het gezelschap rond de tafel was hij degene met wie ze de laatste jaren het minst contact had gehad. Hij had op Östra Real gezeten en vervolgens jarenlang in het buitenland gestudeerd. Hij stond er altijd al om bekend dat hij ontzettend ingenomen was met zichzelf. Tegenwoordig runde hij een aantal clubs in de stad en was hij een soort bekende dj. Hij was altijd al vrij stilletjes en teruggetrokken geweest, wat best ongebruikelijk moest zijn gezien zijn beroepskeuze, bedacht ze.

Ze wilde net iets tegen hem zeggen toen de mobiel in haar tas piepte. Het was een pushbericht van persdienst TT.

De politie begint een vooronderzoek naar de dood van persvoorlichter Anders Heed.

Ze keek op en ontmoette Hugo's blik. Hij keek met een schuin oog op haar mobiele telefoon.

'Sorry,' zei ze, 'ik zal hem wegleggen.'

'Geen probleem, is dat een klus van jou?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd. 'Niet direct, maar na dit bericht is het niet onwaarschijnlijk dat ik er op de een of andere manier bij betrokken zal raken.'

'Anders Heed? Was dat geen zelfmoord?' vroeg Hugo. 'Dat is toch die politicus die een paar dagen geleden van het dak van Rosenbad sprong?'

'Wow,' knikte Ellen grijnzend, 'jij bent goed op de hoogte.'

'Zeker weten, maar hij is dus misschien niet gesprongen,' zei Hugo, en hij keek de tafel rond. 'Heeft iemand hem een zetje gegeven?' Hij glimlachte uitvoerig alsof hij zelf verbaasd was over wat hij net gezegd had. 'Wat een toestand!'

'Hè?' zei William, en hij keek op van zijn telefoon. 'Waar hebben jullie het over?'

'De minister van Justitie, Louise Bohman,' zei Fia. 'Heeft zij haar eigen persvoorlichter vermoord of zo?'

'En ik vond het nog wel zo heftig dat hij zich van kant had

gemaakt door van het regeringsgebouw af te springen,' zei Hugo, en hij keek geïmponeerd.

'Nou, ik vind het toch wel een goede keuze qua gebouw,' zei Nils, 'hoewel ik zelf het Ridarhuset zou hebben gekozen.'

'Tuurlijk,' zei Hugo lachend.

'Wacht eens even,' zei Ellen. 'TT komt net met het bericht dat er een vooronderzoek gestart is, Bohman wordt helemaal niet genoemd.'

'Nee, maar hallo, waar heb jij de laatste dagen gezeten?' vroeg Nils. 'Als er iemand is die zou moeten weten wat er over Louise Bohman gezegd is, dan ben jij het wel.'

'O ja, ik weet ook wel wat er over haar gezegd is, maar dat van de laatste dagen noemt men ook wel een klopjacht. De boulevardpers duikt altijd maar al te graag in schandalen waar ze nog niets van af weten,' zei Ellen.

'Het zijn niet alleen de kranten; ben je niet op Flashback geweest?' vroeg Nils. 'Daar krijgen jullie journalisten toch lucht van al jullie scoops?'

'Wat staat daar dan dat niet ook al in de kranten staat?'

'Je moet zelf maar eens kijken, maar waar rook is, is vuur, zoals ze zeggen,' zei Nils.

'Maar toch,' zei Hugo. 'Dat is weer typisch de politieke adel.'

'Hoe bedoel je? Zouden die moorden plegen?' vroeg Fia.

'Nee, dat gehuichel,' zei Hugo. 'Louise Bohman woont op Östermalm, is stinkend rijk, dan is het zo verdomde simpel om te zeggen dat je aan de kant van de zwakkeren en kwetsbaren in de samenleving staat. Haar man is trouwens die durfkapitalist, Rolf Bohman. Nils, heeft jouw vader geen zaken met hem gedaan?'

'Nee, maar Bohman heeft enkele gezondheidscentra van mijn vader gekocht,' zei Fia. 'Ik geloof dat William er daar eentje van bezocht heeft toen hij gedumpt werd door die escortchick met wie hij een tijdje ging, toch?'

'Ha, ha, ha,' zei William verveeld.

‘Even serieus,’ ging Hugo verder. ‘Rolf Bohman is volgens mij best goed. Hij is ook een kei in het helpen van andere investeerders.’

‘Ze wonen in hetzelfde pand als ik,’ zei William.

‘Echt waar?’ vroeg Ellen.

‘Ja, echt.’ William grijnsde. ‘Ze bezitten de hele tweede verdieping. Ik heb dat object bekeken toen het te koop stond. Belachelijk duur. Bijna vijfhonderd vierkante meter, vijftien kamers en honderdzestigduizend kronen per vierkante meter; bij inschrijving.’

‘Wat, en ze hebben het gekregen?’ vroeg Hugo.

‘Ja.’

‘Niet dat de prijs er voor jou toe doet, toch, William?’ Hugo moest lachen.

‘Klopt, maar het was geen goede deal geweest. Zullen we trouwens niet eens gaan bestellen? Ik lust zo langzamerhand wel wat en Ellen is er nu ook.’

‘Ja, goed plan,’ zei Hugo. ‘Mickan, jij neemt zeker weer de truffelpizza?’

‘Nee, nee,’ antwoordde ze, ‘die is *zó last year*, ik eet nu alleen pizza met viskuit.’

Ze wenkten de serveerster en bestelden eten, een paar flessen wijn en voor ieder een schnaps.

Daarna aten, dronken en rookten ze, en rechtvaardigden ze hun sigaret door te zeggen dat roken op een feestje niet zo gevaarlijk was omdat ze dat maar zo zelden deden.

Vervolgens hadden Hugo en William het over een reisje dat ze een paar weekenden geleden gemaakt hadden en hoeveel meisjes ze gescoord hadden. Ze waren ondertussen behoorlijk aangeschoten.

Ellen raakte verveeld en ging naar het toilet.

Aan een van de tafels zat Viggo, een journalist van *Expressen*. Hij was in het gezelschap van een vrouw die ze niet kende, maar ze had maar wat graag willen weten wie dat was en

waar ze het over hadden. Viggo had een fenomenaal vermogen om altijd in het centrum van de gebeurtenissen te zijn. Slechts een paar uur na het overlijdensbericht van Anders Heed afgelopen zondag had hij al een interview met Heeds weduwe weten te regelen, een waar kunststukje. Zowel Viggo als de weduwe hadden geen blad voor de mond genomen, wat begrijpelijk was, in elk geval van haar kant. Vanessa Heed was in shock geweest, ze had net haar man en de vader van haar zoon verloren. Ze had behoefte gehad om te praten en een zondebok te vinden, dus wat ze over de minister van Justitie te zeggen had, was niet mals geweest.

Viggo had haar volkomen ongecensureerd laten zeggen dat Bohman een meedogenloze machtswellusteling was die haar man met haar onredelijke eisen onder druk had gezet. Ze had Bohman er in het artikel uiteindelijk regelrecht van beticht dat het haar schuld was dat haar man er een eind aan had gemaakt. Het was geen journalistiek hoogstandje, maar Ellen kon niet ontkennen dat het, zoals dat zo mooi heette, in elk geval een goede story was geworden.

Ze keek met een schuin oog naar het tafeltje van Viggo en vroeg zich af wat hij had gehoord over het vooronderzoek. De verslaggever in haar nam het zoals altijd weer over. De nieuwsgierigheid.

Ze speelde even met de gedachte om bij Viggo aan tafel te gaan zitten, maar wist zich in te houden en liep naar het damestoilet. Ze was hier immers om gezellig samen te zijn met haar vrienden, niet om aan werk te denken, niet om aan alle oude shit te denken. Gewoon een beetje chillen. Hoe moeilijk kon dat zijn?

Louise 19.05 uur

‘Jezus, Louise, we proberen je al een hele tijd te bereiken. Je moet je telefoon aan hebben staan...’

Ze had net het laatste cijfer van de pincode van haar werktelefoon ingetoetst of Johanna Kling, de staatssecretaris van het ministerie, hing al aan de lijn.

‘We moeten je kunnen bereiken. We worden hier platgebeld. Ik heb de voicemail op je privételefoon ook ingesproken, maar je hebt ze allebei uitstaan...’

‘Ja...’

‘Buiten alle besluiten die moeten worden uitgevoerd heb je misschien ook gehoord dat de politie een vooronderzoek is begonnen naar de dood van Heed. Ze voeren inmiddels al gesprekken met mensen op het ministerie. Ze hebben jou ook geprobeerd te bereiken.’

‘Geprobeerd?’ vroeg Louise kalm. ‘Zowel de politie als de veiligheidsdienst weet precies waar ik mij bevind. Maar wat is er gebeurd?’

‘Ze hebben nieuwe informatie binnengekregen die ze niet kunnen negeren, dat is alles wat ze willen zeggen,’ antwoordde Johanna, ‘en dat ze heel graag met jou willen praten.’

‘Oké,’ zei Louise, en ze voelde dat haar wangen begonnen te gloeien. ‘Wat voor informatie?’

‘Dat weten we niet, we hebben dit vanmiddag gehoord en zoals gezegd, we hebben geprobeerd jou te pakken te krijgen.’

‘Wat afschuwelijk, ze vermoeden dus een misdrijf,’ zei Lou-

ise. ‘We moeten ze alle informatie geven die ze nodig hebben om het onderzoek te vergemakkelijken.’

‘Zeker, maar dan kun jij je niet zo afzijdig houden. Er blijft een heleboel liggen als jij er niet bent en wij komen om in de vragen van journalisten. Bovendien, alle geruchten die over jou de ronde doen moeten worden tegengesproken of bevestigd, of wat dan ook. Anders worden dingen die onwaar zijn binnen de kortste keren gezien als waarheid...’

Alsof dat al niet zo was, dacht Louise, en ze reageerde op Johanna’s stem, die de laatste dagen veranderd was. Die toon. Het klonk alsof ze blij was dat ze haar eindelijk op haar plaats kon zetten.

‘Alleen zet ik onder de huidige omstandigheden geen voet buiten de deur en ik wil me het liefst ook nergens over uitlaten. Ik heb een heel journalistenkamp hier buiten op straat,’ zei Louise. ‘Ik werk vanuit huis tot het stof enigszins is neergedaald.’

‘Dat begrijp ik,’ ging Johanna verder, ‘we zullen documenten en stukken voor besluiten per koerier naar je toe sturen, maar we moeten elkaar in de ontstane situatie wel kunnen bereiken. En het is belangrijk dat wij het dirigeerstokje vasthouden.’

Wat wist die Johanna verdomme van het vasthouden van het dirigeerstokje? Wat wist zij van het omgaan met de pers? Dat was Anders’ werk geweest. Johanna had niet het recht haar te vertellen wat ze wel en niet moest doen. Bovendien had Louise met de premier afgesproken dat ze zich een tijdje gedeisd zou houden. Dat was hun plan voor het omgaan met de media. Je afzijdig houden. Uit beeld blijven. Wachten tot alles weer rustig was.

‘Je weet hoe je mij kunt bereiken,’ zei ze. ‘Wie leidt dat vooronderzoek trouwens?’

‘Henrik Hall.’

‘Oké, ik zal hem morgen bellen.’

Ze wist wie Henrik Hall was. Een hooghartig type dat op de belangrijkste zaken werd gezet. Ze had in haar tijd als advocaat een paar keer met hem te maken gehad. Hij was een van degenen die het hardst tegen haar tekeer was gegaan toen ze het optreden van de politie bij de rellen in Husby in september had bekritiseerd.

‘Is er al een officier van justitie bekend?’ vroeg ze.

‘Nee, niet dat ik weet.’

‘En hoe is de stemming op het ministerie?’

‘Iedereen is natuurlijk geschokt over wat er gebeurd is, maar ook ongerust. Het is moeilijk om de gedachte te negeren dat wij op het ministerie misschien allemaal gevaar lopen.’

Louise haalde diep adem. ‘Er is toch niets wat daarop wijst? We moeten afwachten en kijken wat de politie zegt voordat we dit onnodig groot gaan opblazen. Ik moet nu ophangen. We hebben morgenochtend contact. Ga nu maar naar huis en probeer wat te slapen.’

Louise drukte het gesprek weg en gooide haar mobiel op de bank. Verdomme nog aan toe! dacht ze terwijl ze begon te ijsberen. Een vooronderzoek? Waartoe zou dat kunnen leiden? Ze dacht aan de brief die ze vannacht had ontvangen. Moest ze contact opnemen met de politie?

Ellen 19.55 uur

Na het toiletbezoek waste ze haar handen. Ze werd elke keer weer kwaad van het feit dat de sensoren van de kranen bij Brillo niet werkten zonder er een paar keer een klap op te geven. De papieren handdoekjes waren ook op en ze deed de deur van het dichtstbijzijnde toilet open.

‘O, neem me niet kwalijk.’

Daarbinnen stond een jonge vrouw van een jaar of vijftwintig in een zwartleren jack en met lang blond haar.

‘Sorry, ik ben vergeten de deur op slot te doen...’ zei ze in tranen. Ze had zwarte strepen onder haar ogen.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg Ellen.

Op dat moment denderden twee andere meiden naar binnen, die onmiddellijk het gezicht van hun huilende vriendin begonnen te fatsoeneren.

‘Jeetje, Jossan, wat zie jij eruit. Kom, dan zal ik dat even bijwerken,’ zei het ene meisje. Ellen deed een paar passen naar achteren.

‘Hij wilde dat ik hiernaartoe zou komen, en dan doet-ie vervolgens net of hij me niet ziet,’ zei Jossan snikkend.

‘Laat die William toch stikken, hij is een klootzak. Hij is gewoon een smeerlap,’ zei het andere meisje.

‘Kom, we gaan naar de Fou,’ zei het eerste meisje.

‘Ben je wel lekker?’ vroeg het tweede. ‘Dat is juist Williams tent!’

‘Jawel, maar hij is daar in elk geval nu niet...’

‘Nog niet, nee...’

‘Nee, want hij zit daarbinnen met zijn vrienden en doet of ik niet besta. Ik wil gewoon naar huis...’ zei Jossan.

‘Hebben jullie het over William Tord?’ vroeg Ellen zonder erbij na te denken.

Plotseling draaide een van die meiden zich om en staarde Ellen aan. ‘Ja, en wie ben jij?’

‘Pardon,’ zei Ellen, ‘ik wilde alleen wat papier pakken. Het is hiernaast op.’

‘Aha, maar nu heb je dat papier toch?’

‘Hè? O, ja. Sorry.’

Ze deed de deur achter zich dicht en liep terug naar de anderen aan tafel. Het gesprek ging intussen over de immigratieproblematiek en de situatie in de wereld, en ze voelde dat ze er voor vanavond klaar mee was.

‘Huh, ga je nu al? We hebben nog amper kunnen praten,’ lalde Hugo. ‘Kom nog even zitten. Dit is immers onze laatste tijd als singles... kom maar door met de drank!’

Ze ging met lichte tegenzin zitten; dat voelde bijna eenvoudiger dan te proberen zich terug te trekken.

‘Sorry hoor als ik een beetje lomp ben, maar ik ben zo ontzettend zat,’ mompelde Hugo. ‘Ik ben al sinds twaalf uur vanmiddag bezig. Eerst lunchen bij Sturehof, daarna cocktails bij de Theaterbar en toen...’

‘Dat klinkt superchill, waren jullie vergeten te bellen of zo?’ vroeg Nils, en hij klonk bijna wat beschuldigend. ‘Wie waren er allemaal?’

‘O, schei uit. Je kunt nu niet chagrijnig gaan doen, hoor. Iemand moet tenslotte werken. Vandaag was jij dat, Nils. Maar de volgende keer...’ Hugo lachte. ‘Eh, o ja, wie waren er ook alweer bij? Dag, Mackan, Didrik, Pelle...’ Hugo telde op zijn vingers.

‘Didrik?’ vroeg Ellen. ‘Didrik Schlaug?’ Ze moest moeite doen om standvastig te klinken toen ze zijn naam uitsprak.

‘Ja.’

‘Is hij in de stad?’

‘Ja, je moest trouwens de groeten hebben...’

‘Hè?’ zei Ellen. Ze had het idee dat ze elk moment kon flauwvallen. ‘Heb je... heb je gezegd dat je mij vanavond zou zien?’

‘Ja, natuurlijk. Hij had ook graag willen komen, maar hij had helaas geen tijd... Hij heeft het zo druk met die biologische koeien van hem en die landbouw met milieukeurmerk.’

Ze verstijfde en Hugo keek haar bezorgd aan.

‘Wat heb je opeens, Ellen? Je kijkt zo raar.’

‘O, niks,’ zei ze, en ze moest even slikken. ‘Ik ben alleen een beetje moe, ik moet nu gewoon naar huis.’